

Ο “αποχαιρετισμός” σε καιρό κορωνοϊού

/ [Επικαιρότητα](#)

Στην εποχή της πανδημίας, του νέου κορωνοϊού, ο πόνος που μας προκαλεί η «απώλεια» ενός δικού μας προσώπου είναι δύσκολα διαχειρίσιμος. Ο κορωνοϊός δε μας στερεί μόνο τον άνθρωπό μας, αλλά και την δυνατότητα να τον «αποχαιρετήσουμε», όπως θα θέλαμε.

Η εικόνα των ανθρώπων με ειδικές στολές να μεταφέρουν το ερμητικά κλειστό φέρετρο συγκλονίζουν ακόμη και τον πιο ψύχραιμο. Η θλίψη των φίλων και συγγενών που θα ήθελαν να είναι εκεί να ασπαστούν τον άνθρωπό τους και να ευχηθούν ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή του είναι ανείπωτη. Η ανάγκη να αγγίξουν και να ασπαστούν τον γονιό ή, ακόμη χειρότερα, το παιδί τους, μένει και θα μένει πάντοτε ακάλυπτη και θα είναι σίγουρα ένα βάρος που θα κουβαλούν πάντοτε μαζί τους. Με τον νέο αυτό ιό οι ασθενείς «φεύγουν» εντελώς μόνοι τους στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου. Και οι πενθούντες γεμίζουν ενοχές. Σκέψεις και λέξεις που δεν πρόλαβαν να μοιραστούν. «Αντίο» που δεν κατάφεραν να πουν. Ο τελευταίος ασπασμός που δε μπόρεσαν να δώσουν.

Και μένει μόνο το άγγιγμα ενός σφραγισμένου φέρετρου που δεν πρόκειται ποτέ να καλύψει το κενό.

Κείμενο / Φωτογραφίες - Πρακτορείο Ορθοδοξία - Ραφαήλ Γεωργιάδης

